

Potujmo torej po ti čudoviti deželi z odprtimi očmi in s pravičnim srcem, z zmisлом za slavno preteklost teh zgodovinskih tal, pa tudi za ljudi in odnošaje, ki so vzkli iz stare slave do današnje višine ali pa padli do današnje nižine, spoznavajmo preteklost iz sedanjosti in naopak! Ne potujmo pa tako kakor tisti profesor, ki je na svojem ženitvanjskem potovanju v Italiji peljal svojo ženko na prostor, kjer je pred Krist. r. baje stala Ciceronova vila, in se je tu globoko zamislil, rekoč: „Kako znamenito je, draga Elza, prvokrat stati tu na tleh Ciceronove vile in preudarjati, zakaj je ta slavni pisatelj tako silno rad rabil — constructio accusativi cum infinitivo . . .“

(Dalje prihodnjič.)

Naš dan.

Že pada v prepade zagozdne noč,
že vstaja na vztoku dan,
in kmet vstaja ž njim, ker čaka poljé,
da razorje ga čil in močan.

Da vseje seme in upov tisoč
v drhtečo zemeljsko grud,
da vseje svoj pot in vse svoje moči,
vsega dneva pekočega trud . . .

O bratje, iz spanja, iz brezplodnih sanj!
Že čaka naš dom razoran.
Vse moči svoje duše vsejmo vanj,
ker zdaj sije veliki naš dan!

Ksaver Meško.

